

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **REALSAD s. r. o.**, se sídlem Pod zámek 204, Moravský Krumlov, zastoupen JUDr. Michaelou Voseckou Klečkovou, advokátkou se sídlem Ječná 29a, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2019, č. j. 62 A 91/2018 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2018, č. j. 13159-9/2017-ERU, rada žalovaného zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2017, č. j. 13159-4/2017-ERU, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o udělení licence vedeného pod sp. zn. LIC-13827/2010-ERU.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí rady žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 11. 2019, č. j. 62 A 91/2018 - 55.

[3] Krajský soud konstatoval, že odůvodňoval-li žalobce žádost o obnovu řízení mimo jiné odkazem na soudní rozhodnutí vydaná po pravomocném rozhodnutí ve věci, pak se nejedná o důvod, na základě něhož by bylo možné žádosti žalobce o obnovu řízení vyhovět. V této souvislosti pak odkázal na právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74.

[4] Pokud jde o stanoviska ze dne 10. 7. 2017 a ze dne 13. 5. 2016, která vypracovala Vysoká škola báňská - Technická univerzita Ostrava (dále jen „stanoviska“), resp. závěry v nich obsažené, tak ani ta nejsou podle názoru krajského soudu způsobilá naplnit podmínky podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť byla vydána po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence č. 111018002 ze dne 17. 12. 2014, č. j. 13827-69/2010-ERU, kterým bylo ukončeno řízení, vůči němuž žádost o obnovu směřuje. Nejedná se tak o skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, jak požaduje § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nebyl tak dán důvod věcně se závěry obou stanovisek zabývat. Nadto se nejednalo o skutečnosti nebo důkazy, které by měnily skutkové okolnosti zjištěné v původním řízení, ale o podklady, na základě nichž mělo dojít k jinému právnímu posouzení konkrétních skutečností v původním správním řízení.

[5] Pro úplnost krajský soud uvedl, že žalobce v žádosti o obnovu řízení neuváděl důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy zrušení či změnu rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

[6] Žalobní námitkou, kterou žalobce brojil proti průběhu původního správního řízení, resp. proti vydání dvou podle jeho názoru protichůdných rozhodnutí, se krajský soud nezabýval, neboť dospěl k závěru, že tato mívá předmět soudního řízení.

[7] K argumentaci žalobce, podle které měl žalobce získat licenci nejpozději v roce 2011 (a nikoli až v roce 2014), krajský soud konstatoval, že nejde o tvrzení dříve neznámých skutečností ani o tvrzení existence dříve neuplatnitelných důkazů, neboť tuto argumentaci mohl žalobce uplatnit v opravném prostředku právě proti udělení licence v roce 2014. Již v tu dobu totiž žalobce věděl, že v roce 2011 elektrárna podmínky pro vydání licence splňovala, resp. splňovat mohla, jelikož byla dokončena. Právo podat opravný prostředek proti udělení licence (tu pokud jde o den, k němuž byla udělena) tehdy zůstalo ze strany žalobce neuplatněno.

[8] Krajský soud proto uzavřel, že nebyly dány důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu a žalovaný nemohl rozhodnout jinak, než žádost žalobce zamítnout.

III.

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel na úvod odkázal na veškerá svá tvrzení a důkazy předložené v rámci správního řízení o žádosti na obnovu řízení, včetně podaného rozkladu a v rámci žaloby podané ke krajskému soudu. Stěžovatel má za to, že podmínky pro obnovu předmětného správního řízení splněny byly, a že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost nejen rozhodnutí samotného, ale hlavně celého správního řízení. Krajský soud tak měl napadené rozhodnutí o zamítnutí rozkladu zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání.

[11] Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že vedle sebe existují dvě zcela rozdílná správní rozhodnutí vydaná v řízení vedeném pod stejnou spisovou značkou, a sice rozhodnutí o tom, že žádost o vydání licence se zamítá, a na druhé straně s odstupem několika let rozhodnutí o vydání licence, tedy naopak rozhodnutí kladné. S touto situací se ovšem žalovaný a následně ani krajský soud žádným způsobem nevypořádali. Takový právní stav je nezákonný a je v rozporu

pokračování

mimo jiné také s Listinou základních práv a svobod. Stěžovatelem předložené nové důkazy mohly nepochybně odůvodňovat jiné řešení posuzované otázky.

[12] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s částí odůvodnění uvedenou v bodě 17 napadeného rozsudku, která podle jeho názoru postrádá logiku nejen právní, ale také obchodní. Pokud by totiž stěžovatel brojil proti rozhodnutí o udělení licence z roku 2014, byl by nebyl oprávněn k podnikání v předmětném energetickém odvětví a nemohl by vyrábět, resp. dodávat elektřinu ani za současnou nedotovanou cenu a tedy by nutně již v této chvíli v žádném případě nepodnikal.

[13] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se všemi nosnými důvody napadeného rozsudku krajského soudu. Otázka udělení licence na výrobu elektřiny stěžovateli byla v minulosti správními soudy opakovaně projednána. Především žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 As 204/2015 - 66, kde soud po věcném posouzení řízení o žádosti o udělení licence dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal ke dni rozhodování o udělení licence předpoklady pro její udělení, a proto jeho žádosti nemohlo být vyhověno. Podle názoru žalovaného nelze žádosti o povolení obnovy řízení vyhovět, protože rozhodnutí o udělení licence je konstitutivním správním rozhodnutím, které může veřejné subjektivní právo k podnikání založit pouze s účinky *pro futuro*, přičemž ani na základě určení účinků (§ 100 odst. 5 správního řádu) nelze vydat rozhodnutí, které by právní účinky zakládalo zpětně k roku 2011. Stěžovatel rovněž v řízení nepředložil důkaz, který by bylo možno brát za dříve neznámý důkaz či skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stěžovatelem předložené podklady vyjadřovaly odlišný náhled na správnost postupu žalovaného v rámci řízení o udělení licence v letech 2010 - 2011, nicméně tato otázka již byla opakovaně předmětem soudního přezkumu. Skutečnost, že v rámci řízení o žádosti o udělení licence dnes vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí je důsledkem skutečnosti, že jedno z nich bylo v minulosti zrušeno krajským soudem, ale Nejvyšší správní soud zrušující rozsudek následně zrušil. V mezidobí však bylo vydáno nové rozhodnutí o žádosti, ale s časovými účinky k roku 2014. Jakkoliv existence dvou pravomocných rozhodnutí v téže věci není běžná, má žalovaný za to, že tato rozhodnutí vedle sebe obtojí, protože každé vycházelo z jiného skutkového stavu. Uznal-li Nejvyšší správní soud v předchozím řízení argumentaci žalovaného, že elektrárně stěžovatele nebylo možné v roce 2010 licenci udělit z důvodu nesplnění technických předpokladů, nebylo na druhé straně pochyb o tom, že v roce 2014 podle tehdy zjištěného skutkového stavu licence byla řádně udělena, a proto mohlo být v rámci nového projednání žádosti takové rozhodnutí vydáno. Obě tato rozhodnutí považuje žalovaný za zákonná. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73).

[18] Ve vztahu k námitkám stěžovatele, jimiž odkazoval na svou argumentaci uvedenou v jeho předchozích podáních, Nejvyšší správní soud uvádí, že takové vymezení stížních námitek není přípustné. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu, a vymežit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Uvedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[19] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, kde namítal existenci dvou správních rozhodnutí pod stejnou spisovou značkou, tato je z hlediska posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní. Jak zcela správně uvedl již krajský soud, tyto námitky míjí předmět soudního řízení, a proto se jimi oprávněně odmítl zabývat. Jednak je třeba poukázat na to, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení (první stádium obnovy řízení) lze přezkoumat jen existenci podmínek pro obnovu řízení, nikoli skutkový stav (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 A 24/2002 - 34, publ. pod č. 885/2006 Sb. NSS). Dále je nutno uvést, že obnova řízení je na rozdíl od úpravy přezkumného řízení určena primárně k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení. Podstatným rysem obnovy řízení je to, že umožňuje z důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé, a prolomit tak překážku věci rozhodnuté. V řízení o povolení obnovy se tedy nepřezkoumává zákonnost a správnost původního rozhodnutí, ale je nutné posoudit otázku, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé anebo jiné zákonem vymezené skutečnosti způsobující nedostatky ve zjištění skutkového stavu ve spojení s důkazy již provedenými ve věci mohou mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí, tj. odůvodňují jiné pro účastníka řízení příznivější rozhodnutí, než které bylo původně vydáno. Přípustnost obnovy řízení je podmíněna přesně stanovenými důvody a dále je omezena i časově. S ohledem na uvedené je zřejmé, že stěžovatelem uplatněné námitky nemají jakoukoliv souvislost s existencí důvodů, na které je povolení obnovy výslovně vázáno (§ 100 odst. 1 správního řádu).

[20] K nesouhlasu stěžovatele s argumentací krajského soudu obsaženou v bodu 17 odůvodnění napadeného rozsudku (možnost uplatnění předmětných námitek v opravném prostředku proti udělení licence v roce 2014) postačí uvést, že se jedná o pouhou úvahu krajského soudu, která však nebyla zásadní pro jeho závěr o tom, že v případě stěžovatelova tvrzení o tom, že měl získat licenci nejpozději v roce 2011 a nikoliv až v roce 2014, nejde

pokračování

o tvrzení dříve neznámých skutečností ani o tvrzení existence dříve neuplatnitelných důkazů ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Jinak řečeno, odůvodnění předmětného závěru krajského soudu obstojí i bez této úvahy jdoucí nad rámec věci. V této souvislosti pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že předmětnou úvahu nelze bez dalšího odmítnout jako nesprávnou a je nutno ji vnímat jako poukaz krajského soudu na fakt, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti mu musely být známy již v době, kdy bylo vedeno správní řízení o udělení licence, jehož obnovy se nyní domáhá. Obnovy řízení se však nemůže domáhat ten, kdo mohl důvody obnovy uplatnit v odvolacím řízení (§ 100 odst. 2 věta druhá správního řádu).

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu